

Most do sreće

Zastale su moje misli,
Pod prozor se stisla noć,
Vrijeme gdje je, kad je prošlo?!
Tko zna što će sutra doć'?

Teške riječi sa starog papira
Teret su mi stavile na dušu,
Al' da barem potope me snovi
I umire vjetrove što pušu.

Tako brzo prolaze mi dani,
Puno toga napraviti bih htjela.
Hoće li nasmijati mi se ona
Koja ipak ništa nije smjela?

Dječje igre, smijeh i vedri snovi
Neostvarene bile su joj želje,
Pravila u kojima je rasla
Uništila su joj sve veselje.

Započet ću sutra iz početka,
Pobijedit ću srećom baš sve brige,
Pogled pada dok govorim: „Hvala!“
Na korice te nesretne knjige.

Gea Antunović, 8.d